

Dacă treci râul Selenei...

Mihai Eminescu

Dacă treci râul Selenei se face pare că seara
Deși-ntr-a soarelui lume eternă noapte nu ține.
E-o sară frumoasă – adormită deși este ziua.
Aerul e vioriu, miroasele florilor mândre;
Adormitor se ridică din oștile florilor mândre;
Într-un codru măreț, unde arbor legat e de arbor,
De liane ce spânzură-n aer snopii de flori,
Unde prin vechii copaci-și fac albinele stupii sălbateci,
Plini de faguri de miere, ce curge ca auru-n soare,
Cu de ghirlande uriașe copaci, din a lor rădăcini
Până la vârful din nori cu liane încolăciți-s,
Cari cu snopi de flori i-nconjoară, mărirea le-ngroapă.
Dacă prin codri pătrunzi dai de-o vale frumoasă și verde
Pe-al căreia deal se întinde o mândră grădină.
Mari cireși cu boabele negre, cu frunza lor verde,
Crengile-ndoaie de greul dulcilor, negrelor boabe,
Meri, cu merele roșii ca fața cea dulce a-Aurorii,
Mișcă în vânt frumoasele, mari, odorantele roade;
Iară pe marginea mândrei grădini înălțată-i în huciuri
Vița de vie cu frunza întoarsă ce umbră dorește
Și cu strugurii vineți și galbeni ce umflați stau în soare.
Vineți cu brumă sunt unii, iar alții cu boabele galbene c-aurul,
Fluturii le-nconjoară ca dulci corăbioare de colorii și lumini.
Iară albine din bobite crăpate sorb lamura mierii;
Iar în mijloc de grădini, într-o luncă de verzi portocale
Nalță-se ca într-un flor învelit palatul Selenei.
Mare-i, cu zece intrări, la care duc scări înălțate
Și cerdacuri în aer – ținut de-argintoase columne
Și în trei caturi se-nalță palatul cu mii de ferestre
Mari și boltite prin care pătrunde-o lumină albastră;
Și prin bolți de ferestre se văd argintoase coloane,
Muri cu oglinzi de diamant, ce lucesc mai clare ca ziua,
Mândre icoane cu fete de crai îmbrăcate-n albastru,
Codri de basme cu arbori vrăjiți și cu albe cerboaice,
Iar prin coloane pare că vezi trecând o minune:
Luna cu părul ei blond desfăcut, care curge în valuri
Pe umeri în jos, umflat cu dulce de miroase și cântec,
Care tremură-n veci în aerul fin al serei.
D-umerii goi abia se ține o mantie albastră,
Măinile albe de ceară se joacă cu cozile blonde
Și cu mărgearul ce cade pe sâni și cu creștii de mantă.